

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2814/05
29.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Надежде Радевић, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић-Јовановић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступа АБ, адвокат, против туженог ББ, кога заступа БВ, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. бр. 950/03 од 20.12.2004. године, у седници већа одржаној дана 29.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. бр. 950/03 од 20.12.2004. године ОДБИЈА СЕ, као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Шапцу Гж. бр. 950/03 од 20.12.2004. године одбијена је као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Богатићу П. бр. 677/01 од 12.2.2003. године којом је у ставу првом, другом и петом изреке тужени обавезан да тужиљи на име накнаде материјалне штете плати износ од 58.812,35 динара са законском затезном каматом од 13.7.2002. године, па до исплате, на име накнаде нематеријалне штете износ од 212.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.2.2003. године па до исплате и на име трошкова парничног поступка износ од 106.350,50 динара.

Против наведене другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из чл. 386. ЗПП и установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на које Врховни суд пази по службеној дужности.

Такође не постоји ни битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, на коју се указује у ревизији, пошто је побијана пресуда јасна и садржи довољне, правилне и непротивуречне разлоге о свим одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 19.1.2000. године дошло је до саобраћајног удеса који је скривио тужени, на тај начин што је, управљајући својим путничким возилом ка центру ВВ, пропустио да се са возилом креће десном страном коловоза у смеру кретања, већ је са возилом прешао на своју леву коловозну траку, где је предњим делом возила ударио у пешака, покојног ПП, сина тужиље старог 15 година, који се кретао левом коловозном траком у истом смеру, који је услед тог удара задобио смртоносне повреде од којих је на лицу места издахнуо. Тужени је управљао возилом у алкохолисаном стању брзином од око 80 км/с, а у моменту скретања са своје десне на леву коловозну траку и удара у покојног ПП, није га ни приметио, иако је видљивост била добра, па је могао да благовремено предузетим кочењем заустави возило пре доласка до пешака. Међутим, тужени није предузео радњу кочења све до тренутка судара.

Код таквог чињеничног стања, правилно је закључено да је непосредан узрок штетног догађаја непрописно понашање туженог у саобраћају. Такође је утврђено да постоји и допринос покојног ПП, јер се он критичном приликом кретао коловозом са недовољном пажњом у односу на наилазак других учесника у саобраћају, иако је имао реалну могућност уочавања наилазећег возила, па је његов допринос процењен са 15%. У таквој ситуацији, тужени је у обавези да тужиљи накнади насталу материјалну и нематеријалну штету, како су то правилно нашли нижестепени судови, што је у складу са одредбама чл. 154., 155., 158., 185., 193., 200., 201. и 277. Закона о облигационим односима. Висина нематеријалне штете, која се огледа у претрпљеним душевним боловима због смрти сина, правилно је одмерена и у складу је са одредбама чл. 200. ст. 2. и 201. ЗОО, у вези чл. 223. ЗПП, док је висина материјалне штете, на чију накнаду тужиља има право по одредбама чл. 193. ЗОО и која се огледа у трошковима сахране покојног ПП и давања подушја за 40 дана и једну годину, утврђена у оквиру уобичајених трошкова и са ценама на дан вештачења, а све то умањено за 15%, на име доприноса покојног ПП настанку штете. При том је тужиљи призната само $\frac{1}{2}$ ових трошкова, јер је другу половину сносио отац пок. ПП, који није ставио захтев за накнаду штете.

У ревизији се неосновано истиче да је материјално право погрешно примењено због незаконите примене

одредаба чл. 12. ст. 1. и 2. ЗПП, и непримене чл. 213. ст. 2., у вези чл. 12. ст. 3. ЗПП. Наиме, тужени је мишљења да је поступак за накнаду штете морао бити прекинут до окончања кривичног поступка који се води против њега. Овакво мишљење туженог није прихватљиво. Напротив, правилно је супротно становиште нижестепених судова да је одлука парничног суда о накнади штете независна од одлуке кривичног суда о постојању кривичног дела и кривичне одговорности штетника, пошто је грађанско-правна одговорност шира од кривичне одговорности и парнични суд овлашћен да утврђује под којим условима се догодио штетни догађај и чијом кривицом, независно од тога да ли се против штетника води кривични поступак.

Одредбама чл. 213. ст. 2. ЗПП предвиђено је да суд може (што значи да не мора) одредити прекид поступка ако одлука о тужбеном захтеву зависи од тога да ли је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности, ко је учинилац и да ли је он одговоран... Такође, према чл. 12. ст. 3. ЗПП, у парничном поступку суд је у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Међутим, то не значи да ако таква пресуда није донета, парнични суд не може сам да утврђује ко је штетник и у којој мери је он одговоран за насталу штету, као и да одлучује о обавези штетника да накнади штету, уколико за то има довољно елемената и ако оцени да одлука о тужбеном захтеву не зависи од тога да ли је учињено одређено кривично дело.

Осталим ревизијским наводима оспорава се утврђено чињенично стање, што је противно одредбама чл. 385. ст. 3. ЗПП, којим је предвиђено да се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, па те наводе овај суд није могао имати у виду приликом одлучивања.

На основу чл. 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио, као у изреци.

Примењене су одредбе раније важећег Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77...), на основу чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04).

Председник већа - судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

ЈК